

τία, με την οποία απολογήθηκε ο 'Αντώνιο, δεν θα καθόρθωνε να γλιτώσει αν δεν είχε κάποιο φύλακα άγγελος, ο οποίος ενεργούσε υπέρ αυτού με κάθε μέσον. 'Ο φύλαξ άγγελος αυτός ήταν η Βαλέντια Γκραντεντίο, που, παρ' όλη την προσβολή που της έκανε ο 'Αντώνιο, τόν αγαπούσε πάντοτε και τόν δικαιολογούσε μέσα της, ξεροντας για ποιά ατία μισούσε τις Ξανθές. 'Απόστο, επειδή ήταν περφημνη, απέφυγε να φανερωθή κ' έτσι ο 'Αντώνιο δεν έμαθε ποτέ σε ποιόν χροστούσε τη σωτηρία του.

Μόλις βγήκε απ' τη φυλάξη ο 'Αντώνιο άρχισε την Ξενοιασθη ζώη του και σε λίγον καιρό έρωτηθηκε την κόρη του 'Ισπανού προεσβειτού, με την οποία τόν συνέδεσε ένα τρομερό ειδύλλιο και με την οποία σιναντίσταν κάθε μέρα στο μέγαρο της προεσβείας.

'Ο γέρο-Γκραντεντίο, που παρακολούθησε άριπτα κάθε ενέργεια του 'Αντωνίου και παραδοκούς την παρμηική εικαρία για να τόν εκδιωχθή, τόν κατήγγειλε και πάλι στο τρομερό Συμβούλιο τών Τριών, ότι είχε μυστικάς συνεννοήσεις με τόν αντίπροσωπο μιάς Ξε-νής δυνάμεως, τόν προεβήτη δηλαδή της 'Ισπανίας. 'Ο 'Αντώνιο Φοσκαρίν φυλακίστηκε για δεύτερη φορά στις τρομερές κ' ανήλιες φυλάξες του δορυκού παλάτιου, με τούς μολυβέ-νους τοιχούς, με την τρομερή κατηγορία της προ-δοσίας, ή οποία έτιμωρείτο με θάνατο.

'Η Βαλέντια Γκραντεντίο, που δέν μνησκα-ζούσε καθόλου κατά του 'Αντωνίου το ειδύλλιο τόν με την ωραία 'Ισπανίδα, μεταχειρίστηκε και πάλι κάθε μέσο για να τόν προστατήσει. 'Αλλ' αί-τη τη φορά ήταν αδύνατο να τόν γλιτώση απ' την μοιραία καταδίχη.

Τότε η Βαλέντια σοφίστηκε ένα ριφοζάνδινο σχέδιο. 'Αποφάσισε να φυγαδεύση τόν 'Αντώνιο απ' τη φυλάξη.

Δωροδόχησε λοιπόν τόν αρχιδεσμοφύλακα της φυλάξης και τόν κατάφερε να την οδηγήση στο κελλά του 'Αντωνίου. 'Ηταν άποιασμένη να τού δώση τά δικά της ρούχα για να φύγη και να μεί-νη αυτή στη θέσι του μέσα στο κελλά.

'Αλλά ο δεσμοφύλακας λιποψύχησε την τελευ-ταία στιγμή και την έπροδωσε. 'Ετσι, την ώρα που ή νέα βρισκόταν στο κελλά του 'Αντωνίου, προσπα-θώντας να τόν πείση να φύγη, έφτασαν οι σιμπα-ροι και την συνέλαβαν.

'Η δυστηχη Βαλέντια οδηγήθηκε άμέσως έμ-πρός στο τρομερό Συμβούλιο τών Τριών, τού ό-ποιου μέλος την εποχή εκείνη έτιχε να εινε και ο πατέρας της.

'Αμείλιτος, ο γέρο-Γκραντεντίο, μόλις την εί-δε κ' έμαθε γιατί κατηγορείται, σημάχηκε άγριος, την καταρώθηκε και δήλωσε πως δέν την ανα-γορεύσει πεία για τούτο του ...

'Ο 'Αντώνιο Φοσκαρίν, που είχε οδηγήθ' επίσης μπροστά στο Συμβούλιο, όταν άκουσε την κατηγορία που βάρινε την Βαλέντια, κατάλαβε ποιός ήταν ο φύλαξ άγγελός του και με τί θυσίες τόν εί-χε προστατήσει. Και γεμάτος πεία από είνωμωσύνη, γονάτισε μπρο-στά στην πανέμορφη άγοντοπούλα, της ζήτησε συγγνώμη για τó καιρό που της είχε κάμει και της δήλωσε ότι ποτέ, ούτε μιά στιγμή, δέν είχε πάψει να την αγαπάει.

Και τότε, για πρώτη φορά στη ζώη τους, οι δυο νέοι έπεσαν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου ...

'Ηταν όμως πολύ άργά. Τό άμειλιτο Συμβούλιο τών Τριών τούς καταδίκασε και τούς δυο σε θάνατο...

'Ο 'Αντώνιο άπεκεφαλίσθη. 'Η Βαλέντια κάχηε ζωντανή!... Αίτη εινε ή ιστορία της περιώνυμης ετόνας, για την οποία μιλή-σαμε παρπάνω, και παριστάνει άκριβώς τη στιγμή της δικης του 'Αντωνίου και της Βαλέντιας...

ΤΑ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΑ

Η ΕΘΙΜΟΥΤΥΠΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Οι Κινέζοι, όταν ζουβεντάζων με κάποιον, θεωρούν ός τó άκρον άωτων είνεναίε να εκφράζονται με ύπερβολικούς έπαινούς για τó συνομιλήτη τους και με περιφρόνησι για τόν έαυ-τό τους.

"Ετσι ο σινηθέστερος διάλογος μεταξύ δύο ά-γνωστων Κινέζων, οι όποιοι σιναντώνται τυχαίως στο δρόμο, εινε ό εξής:

— Ποίον εινε τó έντιμον όνομα, τó όποιον έχει τó ετύχημα να φανερώνη τας άρετάς ενός έξοχω-τάτου άνδρός, όπως συ ; ωσταίε ό ένας.

— Τό άθλιον και έλεεινόν όνομα τού ταπεινο-τάτου δούλου σου εινε Βόγγ, άπανταίε ό άλλος.

— Πόσα εύταφρόστατα, χαριέστατα και εύφ-έστατα τέκνα έχεις ;

— Έχω πέντε ζώφια, άσημώτερα από πιθή-κους, τών όποιων ή καμπούρα ξυλοφορτώνεται πολ-λάκις της ήμέρας από τόν ουτιανόν δούλον σας!...

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΩΝ

ΘΕΟΙ ΠΟΥ ΕΚΘΡΟΝΙΖΟΝΤΑΙ, ΞΥΛΟΚΟΠΟΥΝΤΑΙ, ΑΠΑΓΧΟΝΙΖΟΝΤΑΙ!...

Τί γίνεται εις τά πέρατα της Οικουμένης. Θεοί... κομμα-τάρχη! Θεοί ύπεύθυνοι για κάθε συμφορά που συμβαίνει. Θεοί που ξυλοφορτώνονται! Ξύλο και βριαίεσι. 'Ο άπαγ-χοινισμός τού Βουδδα. 'Ο Θεός και τó κοττέτσι. 'Ο Θεός τών ζωοκλεπτών. 'Η ούρα τού γουρουνιού, κλπ.

'Η άγριος φυλάξ φέρνουνται στους θεούς τους έντελώς διαφορε-τικά απ' τούς πολιτισμένους λαούς. 'Ο άγριος θεωρεί τόν θεό του, πάνω-κάτω, σαν κομματάρι! Τούκαμο τó ρουσφέτι που τó ζητήσε; 'Έχει καλάς. Δέν τόν τούκαμε ; Φειδι που τόν έφαγε!... 'Αλλοίμονό του και τρισάλλοιμόν του!...

Χαρακτηριστικό σχετικώς εινε τó γεγονός ότι ποτέ ή άγριος φυ-λάξ δέν προσφέρουν θυσίες ή άφιερώνματα στους θεούς, που εινε εύ-νοιακά διατεθειμένοι υπέρ αυτών, γιατί άπόλυστα οι καλοί θεοί δέν κάνουν παρτά τού καθήκον τους και θά τó κάνουν έτσι κ' άλλούως, είτε τούς καλοπιάσουν, είτε όχι. 'Εκεί-νους που προσπαθούν να έξευμενίσουν οι άγριοι, εινε οι κακοί θεοί και σ' αυτούς απευθίνουν πάντοτε τις προσεχές τους, σ' αυτούς προσφέρουν τ' άφιερώ-ματά τους.

"Όπως την παλιά εποχή ο βασιλεύς τών Περσών έδωλε και μασιτίωσαν την 'Ελλάσποντο, έτσι και σήμερα όλοι οι άγριοι λαοί της 'Αρκαίης μασιτιώ-νουν τά ειδώλα τους, όταν δέν εισακούσουν τις δεή-σεις των και δέν τούς κάνουν τις ελεεργείες που ζητούν. Σιγχρόνος, ένθ τα δέρονται, τά βράζων, έξηχνάζουσι τους για ποιά λόγο τά τιμωρών.

Στό Κογκο καρφόνουν στην κοιλία του ειδώλου τους, όταν δέν εισακούση τις παρακλήσεις τους, ένα μεγάλο καρφι, νομίζοντας ότι ό θεός θ' άρχιση να βασανίζεται από τούς πόνους και θ' αναγκασθ' στο τέλος να έντελέση τις παρακλήσεις τους, για να γλιτώση από τó φοβερό καρφιού.

'Αλλοι πάλι λαοί της 'Αρκαίης, όταν δέν εισα-κούη ό θεός τους την παράκλησι τους, τόν... εκθρο-νίζουν!... Τόν βράζων δηλαδή από τó βάθος του, τόν πετούν μακριά και κατασκευάζουν ένα άλλο ει-δώλο, τó όποιον τοποθετούν στη θέσι του.

Στην Κίνα, όταν έπιτρατεί επί πολλόν καιρό με-γάλη ξηρασία, οι ιερείς παίρνουν τά ειδώλα των θεών και τά βράζων έξω στους δρόμους για να πει-σθούν... έξ ίδιας άντιλήψεως πόση ζεστη κάνει!...

Μιά φορά σ' ένα μοναστήρι βουδδιστών υπήκαν κλεφτές και τó έξηλιέσαν καρπολεκτικώς. Δέν ά-φισαν τίποτε στη θέσι του. Ήταν κ' αυτά τά πούτμα άφιερώνματα τού ναού.

Οι κάλογοροι, όταν την άλλη μέρα άντελήψθησαν την κλοπή, κα-τέβασαν τó άγαλμα τού Βουδδα από τόν θρόνον του, τού πέρασαν μιά θηλιά στο λαμό, τó έσυραν έξω στην αυλή κ' εκεί τó έδεσαν σ' ένα καρφι κ' άρχισαν να τó ξυλοφορτώνουν άγριώς για να τιμωρήσουν τó θεό, που άφισε να τού κλέψουν τούς θησαυρούς του. Επί πλέον δέ για να δέν κάνουν να προσπαθήση να βρή τούς κλεφτές!...

Τέλος, άν μηθ' στο σπίτι ενός Κινέζου χωριάτη ή αλεπού ή ή νι-φίτσα και τού κλέψη τις κόττες του, ό χωριάτης ξυλοκοτεί άγριώς την ένομένη τόν προστάτη θεό τού σπιτιού του για τή στραβομάρα του, γιατί δέν στάθηκε ικανός να φυλάξη τó κοττέτσι!...

"Όσο μεγάλες όμως εινε ή τιμωρίες, τόσο μακρές εινε πάλι ή ά-μωβές, που προσφέρουνται στους θεούς, όταν βοηθούν τούς πιστούς των. Π. χ. ένας Παπούς της Νέας Γουινέας, όταν βγή τó θράνυ για να κλέψη ζώα και πετύχη στην έπιχείρησι του, ηγαίνει στο θεό τών κλεφτών και τού λέει:

— Μην τó μαρτυρήσεις πουθενά!...

Σιγχρόνος τού προσφέρει ένα κομμάτι από τó ζωό—γουρουνι συ-νήθως—πούκαμε. Τó κομμάτι αυτό όμως δέν εινε τó καλύτερο από τó σφαγμένο ζωό. 'Ο ζωοκλέτης παραγορεί στο θεό, που τόν βοή-θησε στην κλεψιά... την ούρα τού γουρουνιού!...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

"Όποιος βρίσκειται στην πλάνη, δικαιολογείται πάντοτε με πολλά λόγια.

(Γκόλντσμιθ)

'Η πείρα εινε ό μεγαλείτερος διδάσκαλος.

(Λαίβ)

"Αν θέλεις να διαδώσης μιά ιδέα, πρέπει ν' ά-πευθινηθής στις γυναίκες κ' αυτές, ός άμαθεις, φλόαρες και λοχουρώνομες θά την έπιδύλων ά-μέσως παντού.

(Νέκερ)

